

PŘEDZVĚST KONCE

*Kapka krve spadne náhle, vedle, tam kde nemá být,
tvůj svět přepíše rychle, lадně, v tíže volby v ruinách.
Žár přijde tiše, pomalu - ve všech slovech, všech myšlenkách.
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.*

Trhnul jsem sebou a mou hlavou projela ostrá bolest. Posledních pár měsíců byly vize neskutečně časté, a tak se projevovaly už i fyzicky. Nemám se ale čemu divit. Celá říše je prakticky v troskách po válkách zpupných králů, kteří chtějí stejně všichni jenom moc.

Pouhé tři dny zpět padnul poslední sok panovníka, k němuž chová sympatie kočovná skupina, se kterou již nějakou dobu cestuji, a tak se její putování zastavilo a zbraně nahradily sudy piva. Na moment vše vypadalo v pořádku, bohové nám mír ve svých předzvěstech slibovali již dlouhou dobu, a konečně - počkat. Rychle jsem se napřímil na své dece. Tahle vize byla jiná.

Vyběhl jsem ze stanu a prodíral se davem oslavujících lidí. „Rolanthe!! Rolanthe!” volal jsem v pokusu získat si pozornost přiočilého statného rytíře. Ten se pomalu zvednul od stolu a blaženě se na mě usmál. „Myrthe, tak ses konečně rozhodnul přidat k oslavám! Já jsem ti říkal, že se potřebuješ kapku odvázat.” Zoufale se mu snažím skočit do řeči, ale ani můj vyděšený pohled ho nevytrhne z bláhového monologu. „Zkusil už jsi tu medovou husu? Je prostě skvělá. A proč tu vlastně jen tak na sucho postáváme, nalijte mu někdo!” „Rolanthe, teď není čas na popíjení,” konečně jsem se dostal ke slovu, „měl jsem další vizi.”

Rolanthovy oči se rozzářily a nahlas se rozesmál. „Tak jaké požehnání nám bohové seslali dnes, mé drahé orákulum? Náš panovník bude vzkvétat? Nebo snad dobrá úroda?”

„Ne, nic takového. Rolanthe, jsme v nebezpečí! Celá říše je v nebezpečí! Možná i celý svět, jak ho známe!”

Zdálo se, že Rolanth konečně zvážněl, když mě od zaplněného stolu odtáhl do soukromí svého stanu. Povzdechl si a s pobaveným úsměvem řekl: „Ale Myrthe, podívej se kolem sebe. Všichni slaví, boje konečně skončily! Nestraš ty chudáky, vždyť se jim zrovinka dostalo pokoje.” V hlavě mi začínalo vřít a migréna neustávala. On si myslí, že jsem úplný blázen! „Posloucháš mě vůbec?! Bohové nám seslali znamení! Ještě se můžeme zachránit.” „Tak se bohové asi o pár dní opozdili!” Bezstarostně mávl rukou a otočil se k odchodu.

Já jsem se zmohl jen na zklamané: „Ale...” už byl pryč, „tak to nefunguje...”

*Temnota se mísí s rosou, každá volba svůj vlivný odraz má,
vše svižné jak škrábnutí brku, v šepotu slovo zaniká.
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.*

„Ale El, já vím, co jsem viděl. Bohové ke mně promlouvají znovu a znovu, nic jako omyl nebo opožděná vize prostě neexistuje!” Léčitelka mi přes místnost věnovala soucitný úsměv a pokračovala v přípravě bylinného obkladu na mou hlavu. „Vždyť víš, jak obtížná pro nás všechny byla válka, Myrthe. Lidé teď potřebují nějaké rozptýlení a klid, ty ostatně taky. Jediné, nad čím přemýšlíš, jsou ty tvoje věčné vize. Jen se podívej, co s tebou dělají!” položila mi na čelo studený obklad nasáklý vývarem z kopřivy a něčeho, co strašně nevábne páchlo. Mírně jsem se oklepal. „A taky se o tebe bojím. Odpočiň si na chvíli, bohové ti to jistě odpustí.”

Vyčerpaně jsem si povzdechnul. Už před nějakou chvílí mi začalo docházet, že nikdo tady nestojí o mé předpovědi, pokud mu zrovna nepřinesou prospěch. Místy přemýšlím nad tím, jestli ode mě nebylo pošetilé se usadit s jednou skupinou, jsem s nimi ale už tak dlouho, že by bylo ještě pošetilejší je teď opustit. Zvláště s tou blížící se pohromou, před kterou se nás božstvo snaží tak usilovně varovat. Eleonora má ale v něčem možná pravdu. Bolesti hlavy jsou totiž s každým dnem větší a větší. Zavřel jsem tedy oči a vnímal pouze studené šimrání obkladu.

*Ruce nezůstanou čisté, stín se prodlouží,
čas ubíhá, ač řekneš ne.
Krok, který se zdát přesný bude, věčnou stopu zanechá.
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.*

Přecházel jsem po svém stanu a opakoval si poslední větu vize. Už jsem pár dnů nevyšel ven mimo občasné návštěvy Eleonory, která byla stále přesvědčená, že její obklady mi pomůžou s bolestí. Neměl jsem srdce ji odmítnout a její optimistická naděje byla téměř nakažlivá, s každou opakující se vizí se ale tlak stupňoval.

Jediný zvuk, který rušil poměrný klid mého okolí, byly neustávající oslavy. Už mi začínal chybět život na cestách a čirá ignorance oslavujících poutníků, kteří bez okolků přecházeli riziko blížící se hrozby, mému naladění nijak nepřidávala.

Proto se asi není co divit mému otrávení, když do stanu vtrhnul stále bujarý Rolanth s několika dalšími muži.

„My-“ odbrknul si, „Myrthe!“ byl přitom neskutečně hlasitý. Jestli bude takhle hulákat, připotácí se tu ještě více zvědavých tváří. Už teď se jich potulovalo kolem více, než mi bylo příjemné. „No tak, Myrthe! Slyšíš mě? Myrthe...” začal mi mávat rukou před obličejem a přihloupě se smál. Zbylí muži ho následovali.

„Odpusť si to, Rolanthe. Seber si svou tlupu a běžte otravovat někoho jiného.” Podrážděně jsem jeho ruku odstrčil pryč z mého obličeje, což ho očividně povzbudilo k tomu, aby pokračoval. „Neříkej mi, že jsi tady,” znovu si říhnul, „celou dobu zalezlý a pořád sedíš nad těma tvýma velkolepýma hloupýma vizema.”

„Tohle neříkej, sám víš, že se doposud vždy vyplnily.” Pohrdavě si odfrkl a přidal: „Kdy konečně uznáš, že božstvo by si nevybralo takového pošetilce za svého prostředníka.” Tělem mi projela studená vlna šoku. „Podívej se okolo sebe, všichni slaví, užívají si života, a ty?! Běháš tu ze strany na stranu jako nějaký hlodavec, protože ses přesvědčil, že celý svět je v nouzi a potřebuje tvou pomoc! Přežili jsme válku! Nech! To! Být!” V ten moment se ve mně zlomila poslední snítka tolerance vůči Rolanthově pošetilsti, která ještě nějakým zázrakem přežívala. „Ty si myslíš, že jsem jenom nějaký poblouzněnec,” sykl jsem „ale představ si, Rolanthe, že tady díky mně, díky mým vizím, pořád stojíš.” Můj hlas začal nabírat na síle a přesně tak, jak jsem předvídal, se u vchodu stanu začalo ochomýtat čím dál více lidí. „Jsi hlupák, pokud si myslíš, že se zrovna tahle vize nevyplní. Vy všichni jste hlupáci!” Už jsem prakticky řval. „Opíjíte se a slavíte vítězství, které je stejně tak pomíjivé jako vaše životy! Nevidíte, že se řítíme k záhubě?!” Po dnech oslav najednou dav, shromážděný před stanem, utichl. Dokonce i Rolanth se na chvíli zastavil a jeho pleť nabrala bělavý nádech. Bylo to, jako by se zastavil samotný tok času a vzduch byl náhle hustší. Prostorem se znenadání rozlehl zvukný, ovšem jaksi opatrný smích. A vycházel z Rolantha. On se směje? To už vážně není možné, jemu tohle všechno připadá zábavné!

„Přátelé, nenechte se rušit od oslav, tady Myrth to jednoduše trochu přehnal s medovinou! Pijte, jezte, tančete! Všichni jsme v naprostém bezpečí!” Zvenčí se znovu rozezněla hudba a uskupení se postupně od stanu začalo vzdalovat.

„Přehnal s medovinou. Nic lepšího v rukávu nemáš?” věnoval jsem Rolanthovi zlostný pohled. „Co jiného mi zbývá,” povzdechl si, „ohrožuješ mír, který jsme zrovna získali zpět. Nedovolím, aby nějaká fantaskní vidina zruinovala

vše, pro co jsem bojoval.” Nevěnoval mi už ani pouhý pohled a s úsměvem se vytratil zpět do živého davu.

„Tak fantaskní vidiny!” prskal jsem a ještě nasupeněji začal znovu přecházet po stanu. „Čeho si vůbec myslí, že tím dosáhne! Nikdo z nich nic nezmůže. Já sám nic nezmůžu! Nikdo tady ničemu zabránit prostě nedokáže...”

Bylo mi jasné, že mezi skupinou poutníků se po takovém incidentu nenajde jediný, který by mi věřil. Jak by vlastně taky mohli. Nikdo z nich přece nevidí to, co já, nikdo... až na tebe. Ty, který sleduješ každý můj krok. Najednou si jistě říkáš, ke komu mluvím, že? K tobě, milý pozorovateli mé misérie, jenž procházíš mým příběhem, drahý čtenáři.

*Tak vzniká propast, klikatá, hluboká,
v nitru zeje zoufalstvím, spásou se zalyká.
Každá věc místo své měla by mít,
řád světa podkopat, sám se dál bude hnát.
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.*

„Rolanthe, to jsi přehnal. Podívej se na toho chudáka! Vize ho sužují čím dál víc a své dny netráví jinak, než trápením se nad budoucností. Teď jenom stojí uprostřed stanu a zírá do prázdna!” poznamenala Eleonora vykukující zpoza plachty stanu. „Někdo to říct musel. Sama jsi říkala, že ani ty tvoje bylinky mu neulevují.”

„A tohle mělo být lepší řešení?” zhrozila se léčitelka.

„Zdá se být účinnější než tvoje pokusy, nebo snad ne? Je klidný jako beránek.” Eleonora nesouhlasně našpulila rty.

*Víra je křehká, křehká jak sklo, vůle však sílu má, ničivý sklon.
Zoufalství stíny své zlověstné má, s myslí si hraje, spár uzavírá.
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.*

Asi je to pošetilé, vystupovat takhle z řádků, ale co jiného mi zbývá? Cítím, jak mi studený pot stéká po čele a mé ruce se klepou. Proboha, teď musím opravdu vypadat jako šílenec. Možná, že tímhle ukazuju, že měl Rolanth pravdu, ale zamysli se nad tím chvilku, čtenáři. Když té ničivé kalamitě, která je dozajista s každou ubíhající chvílí blíž, nezamezím já, Eleonora, ani nikdo jiný, tak kdo vyřeší náš problém? Někdo se najít musí, co by to taky bylo za příběh bez hrdiny? Rád ti odpovím: tragédie.

Sakra, co mám dělat! Nemám nikoho, na koho se obrátit, nikdo mě neposlouchá. Řekněte mi, bohové, co mám dělat! Já... já potřebuju pomoc.

Svůj pohled obracím kamsi nahoru v slepé naději vize, která by mě spasila, žádné odpovědi se mi ale nedostává. Už nemám jinou možnost, nic, co mi zbývá, než tebe. Už snad jen ty mě můžeš vykoupit z mého utrpení. „Prosím,” zašeptám, „přestaň číst.”

*Běh se ještě tváří celý, začíná být více smělý.
Města stojí, jména platí, rovnováha křehká paní.
Trest nikoho nemine, oheň zpívá: Soumrak jde!
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.*

Od onoho neslavného dne již uběhl asi týden. V pozdních večerních hodinách mě v mém stanu zhrouceného na zemi našla El a vzhledem k tomu, že tohle čteš, nebyly moje zoufalé prosby vyslyšeny.

Oslavy brzy na to skončily a my jsme konečně zabalili stany a vydali se na cestu. Skupina se za těch pár statických dnů překvapivě rozrostla. Asi Rolanth mluvil pravdu, když tvrdil, že alkohol lidi sblíží.

Putovali jsme malebnými zelenými krajinami, které se vlnily v harmonickém rytmu života i pustinami zejícími prázdnotou. Nebyl jsem ale schopen veškerou tu rozmanitou krásu pořádně ocenit, hlavou mi totiž v nekonečných cyklech probíhaly zkázyplné vize. Kolem mě se zrovna rozpínaly aleje statných mladých stromů, které lemovaly stezku. Byly jeden jako druhý, což bylo pro mě z nějakého důvodu uklidňující a já se zase začínal ztrácet v myšlenkách, když mou pozornost upoutal divný zamlžený útvar na nebi.

Cítil jsem, jak mé tělo ztuhlo strachem. Před tímto nás božstvo varovalo. Mezi poutníky se rozlehla vlna šepotu. Ano, přichází konec. Vyslyšíš teď mé volání? Já nechci zemřít, ne takhle. Zavřel jsem oči a padl na kolena. Šepot kolem mě sílí a začíná se zvedat vítr. Přestaň číst. Prosím, už dál nemůžu. Po obličeji mi stekla jediná osamělá slza. Na rameni mi náhle přistála těžká robustní ruka. „Snažíš se přemluvit to tvoje vševědoucí božstvo, aby ti řeklo, jak dlouho bude trvat ta bouře, která se na nás žene?” utrousil Rolanth uštěpačně s pobaveným úšklebkem. „Nebo máš snad další vizi o konci světa?” Ach, jak pošetilý se teď musím rytířovi zdát. Vize mě ale varovaly před soumraky a stíny. Byl jsem si tak jistý, že ten osudový moment nastal právě v tuto chvíli. Bohové, za co mě trestáte.

Od toho omylu jsem měl neustále oči na stopkách. Žádné šustnutí listu, žádná podezřele povadlá rostlinka ani žádný podivný poutník neunikli mé pozornosti. Nejvíce jsem si ale dával pozor na oheň. Oheň byl jediným jistým vodítkem. Bylo to, jako kdyby se mi plameny zrcadlily v očích, doháněly mě k slzám a nedávaly šanci k útěku. Jakmile spatřím ten plamen, bude už pozdě, o tom nebylo pochyb. Jakmile ho spatříme, tak musíš můj příběh opustit, rozumíš?! Prostě musíš. Co když to ale nebude oheň a bohové mi pravý význam skrývají... co potom? Jak se mám připravit na něco, o čem vlastně nic nevím? Dělá ti radost vidět mě takhle trpět. Baví tě to. Jsi pouhý sadista a nic víc. Proč bys mi to jinak dělal? Každou vteřinou mám více otázek, ale odpovědi se mi nedostává.

Již dlouho jsem pořádně nezamhouřil oka, a když už na to přišlo, tak se mi po celou dobu mého odpočinku vyjevovaly čím dál silnější vize. Eleonora mě obskakovala jako divá. Pořád šeptala něco o tom, že blouzním a zacházím příliš daleko. Však ona mi ještě poděkuje, až ji zachráním. Znovu se totiž nespletu.

Odloučení lehce promění se v žár.

Žár prozatím se učí jazyku tvému, směr pádu už je ale určený.

Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.

Dnes je ten den. Cítil jsem to ve vzduchu. S nevídanou urgencí jsem vyběhl do středu pláně, na které jsme strávili noc - tímto momentem se stávám jejich spasitelem. „Konec je tady! To, co mi bohové již dlouho nastiňovali, se brzy stane realitou.“ Věčně zvědaví poutníci si nemohli pomoci, a tak se okolo mě shromáždil hlouček. Od konce války a oslav už uběhlo dost času na to, aby byli schopni vnímat, co se jim snažím říct. Zdálo se, že mé varování dokonce i vyslyší, ale pak se ze zástupu vynořil Rolanth.

„Ale no tak, Myrthe, už zase? Kolikrát ti budu opakovat, že se nic nestane!“

Jak je možné, že se vždy tváří tak samolibě? „Tentokrát je to jiné, Rolanthe!“ zvolal jsem. „Ty nevládneš stejným darem jako já, tak na chvíli odhod’ svou čest a poslouchej.“

„Proč bych měl zrovna já poslouchat ty tvoje bláboly? Vzpamatuj se, nikdo tady ti nevěří jediné slovo.“

Úplně na samém okraji davu se ochomýtl Eleonořina dlouhá sukně a ve mně blikla naděje. Zvolal jsem její jméno: „Eleonora! Ona ví, že mluvím pravdu.” Vyplašeně zvedla hlavu a pohotově se okolo sebe rozhlédla. „No tak, řekni jim to!” Ona se ale místo jakékoliv reakce zahleděla do země a se svěřenou hlavou zamířila pryč. „El, proč..?” hlesnul jsem a natáhl za ní chabě ruku, ona se ale zpátky neohlédla.

Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.
Když plameny však sálat začnou, svět v popelu již bude spát.

A ty? Vidiš, co jsi způsobil. Máš poslední šanci přestat číst. Buď konej teď, anebo pozoruj naši zhoubu s vědomím, že jsi jí mohl zabránit! Můj dech se zrychluje a mou mysl začíná zahlcovat panika. Ne, tentokrát se do kouta zahnat nenechám.

di ce sálala poc odeň víc n
, a j jí světlo o ým průvod , kd ž em se
odvrátil od zor . er tedy
za a v rozpacích sledovali s vědo í nic nez chrá í ne e s.

Svět v popelu již spí.

